పుస్తకం ఓ నేస్తం

– పద్మవల్లి

నెలనెలా మీ కోసం.. ఓ మంచి పుస్తకం

మృత్యువుని మోహపరచిన పిల్ల

The Book Thief

“I do not carry a sickle or a scythe. I only wear a hooded black robe when it’s cold. And I don’t have those skull-like facial features you seem to enjoy pinning on me from a distance. You want to know what I truly look like? I’ll help you out. Find yourself a mirror while I continue.” - Death

(నేను కొడవలీ కత్తీ చేత్తో పట్టుకుని తిరగను. మీరు వూహించుకున్నట్టు నల్లటి ముసుగేసుకుని, పుర్రె ముఖంతో భయంకరంగా ఉండను. మీకు నేను నిజంగా ఎలా ఉంటానో తెలుసుకోవాలని ఉందా? ముందు ఓ అద్దం తెచ్చుకోండి, నేనెలా ఉంటానో మీకు చూపిస్తాను. – మృత్యువు) మనకి మనం సృష్టించుకుంటున్న విధ్వసాన్ని ఇంత అందంగా చెప్పటం నేనైతే ఇప్పటివరకూ చూడలేదు.

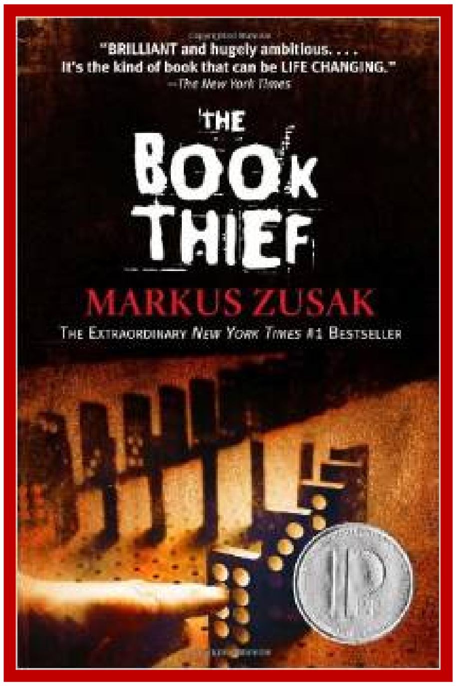

మృత్యువు ..బహుశా ఈ ఒక్కటే ఎవరినైనా, ఎంతో కొంత భయపెట్టగలిగేది. మృత్యువు పేరు వినగానే అసంకల్పితంగా ఉలిక్కిపడతాం. తప్పించుకోవడం మన తరం కాదని తెలిసినా దూరం పారిపోవాలని విశ్వప్రయత్నాలు చేస్తాం. ఆఖరికి బ్రతుకు దుర్భరమైన వాళ్ళు కూడా మృత్యువు అంటే భయపడతారు. ఎక్కడికి వెళ్ళినా మృత్యువు మనల్ని వెంటాడటం వదలదు అని వింటాం. కానీ మృత్యువు ఏమంటుందో తెలుసా! మనుషులే మృత్యువు వెంటపడతారట. ‘యుగాలుగా నా పని చేసి చేసి నాకు విసుగొస్తోంది. కొన్నాళ్ళు సెలవు తీసుకుందామంటే నాపని చేసేవాళ్ళెవరూ లేరు. ఈ పని చెయ్యడం నాకు ఎంత వేదనో మీకేం తెలుసు? నేనంటే మీకు భయమని మీకో భ్రమ, కానీ మిమ్మల్ని చూస్తేనే నాకు ఎంతో భయం తెలుసా! ” అంటోంది

ఓ పాతికేళ్ళ క్రితం, మహాభారత్ టీవీ సీరియల్లో ‘మై సమయ్ హూ, మై కభీ రుక్తా నహీ’ అని కాలపురుషుడి గంభీర స్వరం వినిపిస్తుంటే, భయమో భక్తో, పులకరింతో జలదరింపో

తెలియని ప్రకంపన సన్నగా వెన్నులో పాకేది. కాలం దృష్టి నుండి కథ చెప్పటం అదే మొదలు నాకు తెలిసినంతవరకూ. కేవలం ఎపిసోడ్ చివర్లో మళ్ళీ వచ్చే దానికోసమే ఆ భాగం ఎప్పుడయిపోతుండా అని ఎదురుచూసేదాన్ని. ఇన్నేళ్ళ తరువాత ఇపుడు మృత్యువు చెప్పిన కథ విన్నాను. 'మీ అందరి కథలూ నాకు తెలుసు. ప్రతీ క్షణం మీవెంటే నీడలా ఉండి అన్నీ గమనిస్తూనే ఉంటాను.' అంటున్న మృత్యువు, 'యుగయుగాలుగా నేనెందరి కథలో చూసాను కానీ, ఆ పిల్ల కథ లాంటి కథ ఇంకెప్పుడూ నేను చూడలేదు' అంటూ తనని మోహపరిచిన ఒక చిన్నపిల్ల గురించి చెప్పిన కథే Markus Zusak వ్రాసిన The Book Thief.

మృత్యువు తన కోటు జేబులోనుండి ఓ నల్లని డైరీ లాంటి పుస్తకం చూపించి, 'ఇది ఆ అమ్మాయి వ్రాసుకున్న తన కథ. ఇది నేను తీసుకున్నానని తనకి తెలీదు. ఆమె కథ మీకు చెపుతాను వినండి', అని లీసెల్ కథ చెప్పడం మొదలుపెట్టింది. తను చెప్పబోయే కథాకాలం 1939 నుండి 1943 వరకు, రెండో ప్రపంచ యుద్ధకాలం. జర్మనీలో హిట్లర్ నాజీ సైన్యం అరాచకం సాగుతున్న రోజులు. అపుడు లీసెల్ కు తొమ్మిదేళ్ళు.

లీసెల్ (Liesel Meminger) తొమ్మిదేళ్ళ అమ్మాయి. ఆమె పుట్టిన తరువాత తండ్రిని చూడలేదు. అతను కమ్యూనిస్ట్ అని చెప్పుకుంటుంటే వినడమే తప్ప అంటే ఏంటో కూడా ఆమెకి తెలీదు. తల్లి తరచూ అనారోగ్యంతో బాధ పడేది. దుర్భరమైన పేదరికం. స్కూల్కి వెళ్ళి చదువుకునే అవకాశం లేకపోవడంతో, ఆమెకు అక్షరాలు కూడా రావు. వాళ్ళ పరిస్థితుల వలన లీసెల్ నీ ఆమె ఆరేళ్ళ తమ్ముడినీ మ్యూనిక్ దగ్గరలో ఒక ఫాస్టర్ పేరెంట్స్ రక్షణలో వదలడానికి తల్లి నిర్ణయించుకుంది. ఆ ఫాస్టర్ పేరెంట్స్ ధనికులు కాకపోయినా, పిల్లలకి తిండి పెట్టి స్కూల్కి పంపగలరు అని తల్లి ఆశ. పిల్లలిద్దరినీ తీసుకుని తల్లి రైల్లో బయలుదేరింది. అది జనవరి 1939, శీతాకాలం. ఎటుచూసినా విపరీతమయిన మంచుతో అన్నీ కప్పబడి, చుట్టూ తెల్లటి మైదానాలు మాత్రమే కనిపిస్తున్నాయి. వాళ్ళు గమ్యం చేరకముందే తమ్ముడు చనిపోయాడు. రైల్ లోని గార్డులు వాళ్ళు ముగ్గురినీ ప్రక్క స్టేషన్లో దింపేసారు. అక్కడ పిల్లాడిని సమాధి చేసి, తరువాత రైల్లో తల్లీ కూతుర్లు మ్యూనిక్ బయలుదేరారు. సమాధి తవ్వుతున్నప్పుడు ఒక వర్కర్ కోటు జేబులోనుండి నల్లని అట్టతో ఉన్న 'The Grave Diggers Handbook' అనే ఒక చిన్న పుస్తకం క్రింద పడి మంచులో కూరుకుపోయిఉంటే, ఎవరూ చూడకుండా దాన్ని లీసెల్ తీసి దాచుకుంది. అది ఆమె దొంగతనంగా తీసుకున్న మొదటి పుస్తకం.

లీసెల్ బాధ్యత తీసుకోబోతున్న ఫాస్టర్ పేరెంట్స్ హేన్స్ , రోసా (Hans & Rosa Hubermann). మ్యూనిక్ శివార్లలో, మోల్కింగ్ అనే చిన్న పల్లెటూర్లో, హిమ్మల్ అనే వీధిలో నివసిస్తుంటారు. ఆ హిమ్మల్ అనే వీధి పేదరికానికి మారుపేరు. అందరూ చిన్నచిన్న పనులు చేసుకొని జీవించేవారే. ఆ వీధిలో ఇళ్ళన్నీ ఒకదానికి ఒకటి అంటుకొని చిన్నచిన్న డబ్బాల్లా ఉంటాయి. హేన్స్ నిర్మలంగా మెరిసే కళ్ళతో, మృదువైన మాటలతో నెమ్మదైన మనిషి. అతను మొదటి ప్రపంచయుద్ధం అపుడు సైన్యంలో పనిచేసాడు. తరువాత ఇళ్ళకు రంగులేసే పని చేస్తుంటాడు. దాని వల్ల పెద్దగా ఆదాయం ఉండేది కాదు. అతనికి ఎకార్డియన్ వాయించడమన్నా, సిగరెట్లు తాగాడమన్నా విపరీతమయిన ఇష్టం. రోసా హేన్స్ కి పూర్తిగా వ్యతిరేకం. మాట దురుసు, కానీ మనసు నవనీతం. అయితే అది ఎప్పుడూ బయటకి కనిపించదు. ఆమె మొహంలో ఏరకమైన భావాలూ బయటకి కనిపించవు. తిట్టు లేకుండా ఒక వాక్యం కూడా మాట్లాడలేదు ఆమె. ఆ వూర్లోని ధనికుల ఇళ్ళనుండి బట్టలు ఉతికి ఇస్త్రీ చేసి ఇచ్చి, భర్తకి తోడుగా ఏదో కొంచెం సంపాదిస్తుంటుంది. అయినా కూడా వాళ్ళ అవసరాలకు అది బొటాబొటీగా సరిపోయేది. వాళ్ళకు ఒక కొడుకూ, కూతురూ ఉన్నారు, ఇద్దరూ కూడా పెద్దయి వాళ్ళ బ్రతుకు వాళ్ళు బ్రతుకుతుంటారు.

లీసెల్ ఆ ఇంటికి రాగానే మొదట ఎవరితోనూ మాట్లాడటానికి గానీ, ఇంట్లోకి వెళ్ళడానికి కానీ ఇష్టపడలేదు. నెమ్మదిగా హేన్స్ మృదువుగా మాట్లాడి మచ్చిక చేసుకున్నాడు. లీసెల్ ని స్కూల్లో జాయిన్ చేస్తే చదవటం వ్రాయడం రాకపోవడం వలన చిన్న క్లాసులో చేరాల్సి వచ్చింది. తనని చిన్న పదాలు కూడా చదవడం కూడా రాదని గేలి చేసి, మితిమీరి అల్లరి చేసిన ఓ ఆకతాయిని లీసెల్ చితకకొట్టడంతో

ఇక ఎవరూ ఆమెని విసిగించరు. తల్లి ఆమెని ఎందుకు వదిలేసి వెళ్ళిపోయిందనే బాధ, తమ్ముడి మరణం ఆమెని బాగా బాధించసాగాయి. ప్రతీ రాత్రి లీసెల్ పీడకలలతో భయపడి లేస్తే, హేన్స్ ఓపికగా రాత్రంతా ఆమె దగ్గరే కూర్చుని ఆమెకు మళ్ళీ నిద్ర పట్టేవరకూ పుస్తకం చదివేవాడు. హేన్స్ లీసెల్ కు నెమ్మదిగా వ్రాయడం చదవడం నేర్పించాడు. అలా ఇద్దరి మధ్యా అనుబంధం నెమ్మదిగా బలపడింది. రోసా మాటతీరుకీ, కోపానికీ లీసెల్ మొదట భయపడినా నెమ్మదిగా అర్థం చేసుకుంది. ఇద్దరినీ అమ్మా, నాన్నా అని పిలవడానికి అలవాటుపడింది.

రూడీ, లీసెల్ ఇంటికి ఓ నాలుగిళ్ళ దూరంలో ఉంటాడు. అతని తండ్రి ఓ చిన్న టైలరింగ్ షాప్ యజమాని. ఆరుగురు పిల్లలలో రెండవవాడు రూడీ, లీసెల్ కన్నా కొన్ని నెలలు పెద్దవాడు. ఒలింపిక్స్ చాంపియన్ జెస్సీ ఓవెన్స్ అంటే ప్రాణం. అతనిలా ఎప్పటికన్నా తానూ అందరిచేతా గుర్తింపబడాలని పిచ్చికోరిక. మంచి చలాకీ పిల్లాడు, కొంచెం కొంటెవాడు కూడాను. ఆ వీధిలో మొదటగా తనే లీసెల్ తో పరిచయం చేసుకుని, తరువాత ఇద్దరూ మంచి స్నేహితులయారు. రోజూ సాయంత్రం వీధిలో పిల్లలందరూ కలిసి సాకర్ ఆడుతుంటారు. ఇద్దరూ ఒకరినొకరు తిట్టుకున్నా లోపల ఇద్దరికీ ఒకరంటే ఒకరికి ఇష్టమే. లీసెల్ కి ఎపుడు ఏ చిన్న సాయం చేసినా, బదులుగా ఒక ముద్దివ్వమని అడుగుతూ ఉంటాడు. ప్రతీసారీ లీసెల్ జవాబు చెప్పకుండా తప్పించుకుని పోతుంటుంది.

రోజా తను లాండ్రీ చేసే కష్టమర్స్ ఇంటి నుంచి ఉతకాల్సిన బట్టలు తీసుకురావడం, ఉతికినవి తిరిగి ఇచ్చి డబ్బులు తీసుకురావటం లీసెల్ కి అప్పచెబుతుంది. లీసెల్ కి తోడుగా రూడీ.. ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వెళ్ళి ఆపనులు చేసుకొస్తూ ఉంటారు. ఆ ఇళ్ళల్లో మేయర్ ఇల్లు కూడా ఒకటి.

అవి నాజీ పార్టీ బలపడుతున్న రోజులు. స్కూల్లో కూడా హిట్లర్ యూత్ క్లబ్ అని మొదలుపెట్టి, పిల్లలకి హిట్లర్ గురించీ, నాజీ పార్టీ గురించి చెపుతూ, వారిని ముందు ముందు సైన్యంలోకి పనికొచ్చేలా తర్ఫీదుచేసేవారు. హిట్లర్ పుట్టిన రోజు నాడు అందరూ ఊర్లో పెరేడ్ చేసి, హిట్లర్ కి వ్యతిరేక సాహిత్యం అంతా వీధిలో గుట్టలు పోసి తగులబెట్టారు. అన్ని పుస్తకాలు తగలబడుతుంటే చూడలేకపోయిన లీసెల్ అందరూ వెళ్ళిపోయిన తరువాత, మంటల్లోంచి కొంచెం కాలిన పుస్తకాన్ని తీసి దాచుకుంది. అయితే ఎవరూ చూడలేదు అనుకుంది, కానీ దాన్ని ఇద్దరు వ్యక్తులు చూసినట్టు ఆమె తరువాత గమనించింది. ఒకరు హేన్స్. రెండో వ్యక్తి మేయర్ భార్య ఇల్సా. హేన్స్ కి లీసెల్ కి పుస్తకాలంటే ఎంత ఇష్టమో అర్థమయ్యింది. రోజూ రాత్రుళ్ళు ఇద్దరూ కలిసి బేస్మెంట్లో కూర్చుని ఆ పుస్తకాన్ని చదువుకునేవారు.

తను పుస్తకాన్ని దొంగిలించడం ఇల్సా చూసిందని తెలిసిన దగ్గరనుంచీ, లీసెల్ బట్టలు తీసుకురావటాని వెళ్ళడానికి రకరకాల కారణాలు చెప్పి తప్పించుకోవాలని చూసింది, కానీ రోసా దగ్గర ఆ ఆటలు సాగలేదు. ఇక తప్పక మేయర్ ఇంటికి వెళితే ఇల్సా తలుపు తీసి, లీసెల్ ని పుస్తకాలతో నిండిన పెద్ద లైబ్రరీ గదిలోకి తీసుకువెళ్ళింది. అన్ని పుస్తకాలని చూసిన లీసెల్ ఆనందం పట్టలేక వాటిని తడిమి తడిమి చూసుకుంది. అప్పటి నుండీ బట్టలు తేవడానికి వెళ్ళినపుడల్లా కొంచెం సేపు ఆ గదిలో కూర్చుని కాసేపు పుస్తకాలు చదువుకుని, అపుడు ఇంటికి వెళ్ళేది. ఇల్సా ఆమెని చూస్తూ అక్కడే కూర్చునేది. అక్కడ తనూ, రష్యాతో యుద్ధంలో చనిపోయిన తన కొడుకూ కూర్చుని పుస్తకాలు చదువుకునేవారని చెప్పింది. ఇల్సా ఎపుడూ కొడుకుని తలచుకుంటూ విచారంగా, అతితక్కువగా మాట్లాడుతూ ఉండేది. కొన్నాళ్ళు ఇలా గడుస్తూ ఉండగా, యుద్ధం వలన అందరి ఆర్థిక పరిస్థితులూ చితికిపోవడం మొదలయ్యింది. నెమ్మదిగా ఒక్కొక్కరూ రోసాకి తమ బట్టలు ఉతికే పని ఇవ్వడం ఆపేసారు. చివరగా మేయర్ కూడా ఆపేసారు, దానితో లీసెల్ కి పుస్తకాలు చదువుకునే అవకాశం పోయింది.

తనకి చదవటం రాని రోజుల నుంచీ కూడా లీసెల్ కి పుస్తకాలతో ఎంతో ఉపసమనం దొరికేది. తల్లీ, తమ్ముడు గుర్తొచ్చి బాధలో ఉన్నప్పుడూ, పీడకలల్లోంచి లేచి కూర్చున్నపుడూ ఎపుడు బాధ కలిగినా మొదట దొంగిలించిన పుస్తకాన్ని గుండెలకి హత్తుకుని కూర్చునేది. అది చూసిన పెంపుడు తండ్రి ఆమెకి ఆ పుస్తకాన్ని చదివి వినిపించేవాడు. నెమ్మదిగా చదవడం రాయటం నేర్చుకున్న తరువాత, చదివినవే అయినా పదే పదే చదువుకుంటూ కూర్చునేది.

మేయర్ ఇంటికి బట్టలకి వెళ్లడం ఆగిపోయిన దగ్గరనుండి ఆమెకి చదవటానికి కొత్త పుస్తకాలేమీ దొరకలేదు. తిండికే చాలీ చాలకుండా ఉన్న ఆర్థికపరిస్థితితో పుస్తకాలు కొనే అవకాశమే లేదు. దానితో అప్పుడప్పుడూ ఎవరూ చూడకుండా మేయర్ ఇంట్లోకి, ఎపుడూ తెరిచి ఉండే లైబ్రరీ రూం కిటికీ లోంచి వెళ్ళి, పుస్తకం దొంగతనం చేసి తెచ్చుకునేది. పుస్తకం ఎక్కడిదీ అని అడిగిన తండ్రికి స్కూల్లో టీచర్ ఇచ్చిందని చెప్పేది. ఆమె దొంగతనాలన్నిటికీ రూడీ తోడుగా ఉండేవాడు. ఆమెను 'పుస్తకాల దొంగ' అని వెక్కిరించేవాడు. దొంగతనానికి తోడుగా వచ్చినందుకు తనకో ముద్దిమ్మని అడిగి, లేదనిపించుకునేవాడు. ఒకరోజు ఇల్సా ఒక పుస్తకంలో 'నువ్వు పుస్తకాలు దొంగతనం చేస్తున్నావని నాకు తెలుసు. నువ్వు దొంగతనంగా కాకుండా, ఎపుడు కావాలంటే అపుడు తలుపు తట్టి లోపలికి వచ్చి చదువుకుని వెళ్ళొచ్చు.' అని చీటీ వ్రాసి పెట్టింది. అప్పటి నుంచీ మళ్ళీ లీసెల్ ఇక పుస్తకాలు దొంగతనం చెయ్యలేదు.

ఆ కాలంలో మెజారిటీ జర్మన్లు యూదులంటే ద్వేషంతో ఉండేవారు. చాలామంది యువకులతో సహా హిట్లర్ ఉపన్యాసాలకు ఆకర్షించబడి, నాజీ పార్టీలో చేరి రష్యా పోలాండ్ లాంటి దేశాల మీదకు యుద్ధానికి వెళ్ళేవారు. యూదులు కనిపిస్తే చాలు తరిమి కొట్టడం, దాడులు చెయ్యడం చేస్తుంటే, వాళ్ళు వీలయితే దేశం వదిలి పారిపోవడమో, లేదా జర్మన్లకు కనిపించకుండా రహస్యంగా దాక్కోవడమో చేస్తూ ఉండేవారు. అయితే యూదుల మీద ద్వేషం కూడదని, వాళ్ళ మీద దాడులు అమానుషమనీ నమ్మినవారూ కొంతమంది ఉండేవారు. వారిలో హేన్స్, రూడీ తండ్రి అలెక్స్ లాంటి వాళ్ళున్నారు. వాళ్ళు నాజీ పార్టీలో చేరడానికి అంగీకరించకపోవడంతో, సాటివాళ్ళు వాళ్ళని దేశద్రోహుల లెక్కన చూసేవారు. వారికి పనులు ఇవ్వడం కూడా మానేయ్యడంతో, వాళ్ళ బిజినెస్ దెబ్బతిని ఇల్లు గడవటం ఇంకా కష్టం అయింది. అయినా కూడా స్థైర్యం కోల్పోకుండా ఉన్నారు.

కొంతమంది టీనేజ్ పిల్లలు ఆకలికి ఆగలేక, జట్టుగా దూరంగా ఉన్న తోటల్లోకి దొంగతనానికి వెళ్ళి పళ్ళు దొంగిలించి తినేవారు. రూడీ లీసెల్ కూడా వాళ్లతో కలిసి దొంగతనానికి వెళ్ళేవారు, కానీ ఇంట్లో తెలియనిచ్చేవారు కాదు. ఇద్దరూ ప్రతీ విషయంలోనూ ఒకరికొకరు తోడుగా ఉండి, ఎవరన్నా ఒకరితో గొడవకి వస్తే రెండో వారు అడ్డుపడేవారు. వాళ్ళిద్దరి మధ్యా స్నేహం నిష్కల్మషంగా పెరుగుతూనే ఉంది, అయితే అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా కొంటె రూడీ ముద్దు కోసం అర్జీ పెట్టుకుంటూనే ఉన్నాడు.

ఒకరోజు హేన్స్ ఇంటికి ఇరవైరెండేళ్ళ వయసున్న మేక్స్ అనే ఒక యూదు యువకుడు ఆశ్రయం కోసం వచ్చాడు. మేక్స్ తండ్రి ఎరిక్, హేన్స్ ఇద్దరూ సైన్యంలో చేసినపుడు ప్రాణస్నేహితులు. హేన్స్ వాయించే ఎకార్డియన్ ఎరిక్ దే. అయితే యుద్ధంలో ఎరిక్ చనిపోయాడు. ఎరిక్ భార్యకు హేన్స్ 'ఎపుడు ఏ సహాయం కావలిసినా చేస్తానని' వాగ్దానం చేసాడు. ఇన్నేళ్ళ తరువాత చివరి ఆశగా తల్లి మేక్స్ ని రక్షణకోసం హేన్స్ దగ్గరికి పంపింది. ఒక యూదుడికి ఆశ్రయం ఇవ్వడం ప్రాణాలతో చెలగాటం అని తెలిసినా కూడా హేన్స్ , రోసా ఇద్దరూ మేక్స్ ని ఆదరించడానికే నిర్ణయించుకున్నారు. అతనిని ఎవరికీ కనిపించకుండా బేస్మెంట్లో దాచి ఉంచారు. ఎవరికీ మేక్స్ గురించి చెప్పొద్దనీ, చెపితే మొత్తం కుటుంబానికే ప్రమాదం అనీ, హేన్స్ లీసెల్ దగ్గర మాట తీసుకున్నాడు. మేక్స్ వచ్చినపుడు చాలా దీనమైన పరిస్థితిలో ఉన్నాడు. ఏళ్ళ నుంచీ సరైన తిండీ పోషణ లేక, ఒంట్లో శక్తి లేక, తన కుటుంబం ఏమయిందో తెలీక, తన పరిస్థితులకి ఏమీ చెయ్యలేని అశక్తతతో ఉండేవాడు. హిట్లర్తో యుద్ధం చేస్తున్నట్టు తనకి కలలు వస్తుండేవి. నెమ్మదిగా లీసెల్ మేక్స్ స్నేహితులయ్యారు. హేన్స్ , లీసెల్, మేక్స్ కలిసి రాత్రులు బేస్మెంట్లో పుస్తకాలు చదువుకునేవారు.

అప్పటికే ఏళ్ళ నుండీ బయటకి కనిపించకుండా బేస్మెంట్ లో దాక్కుని ఉన్న మేక్స్ కి బయట వెళ్ళాలనీ, ఎండనీ గాలినీ, వెన్నెల చల్లదనాన్ని తనివితీరా అనుభవించాలని ఉండేది. లీసెల్ ని బయట వాతావరణం ఎలా ఉందో తన మాటల్లో వర్ణించమని అడిగి చెప్పించుకునేవాడు. లీసెల్ పుట్టినరోజు బహుమతిగా మేక్స్ తన కథనే, బొమ్మల కథగా వ్రాసి పుస్తకంలాగా చేసి ఇచ్చాడు. శీతాకాలంలో బేస్మెంట్ లోని చలికి మేక్స్ జబ్బుపడి దాదాపు రెండు నెలలు కళ్ళు తెరవకుండా ఉంటే, అందరూ ఎంతో జాగ్రత్తగా సేవలు చేసారు. లీసెల్

రోజూ అతనికి పుస్తకం చదివి వినిపించేది. అతను విని లేస్తాడేమో అని ఆశగా చూసేది. చివరికి రెండు నెలలు దాటాక మేక్స్ కళ్ళు తెరిచి లోకంలో పడ్డాడు.

అప్పుడప్పుడూ శత్రువుల విమానాలు జర్మనీ మీద బాంబుదాడి చేసేవి. ఆ సమయంలో ప్రజలు సురక్షితంగా దాక్కోవటానికి అనువైన బేస్మెంట్స్ ఉన్న ఇళ్లను గుర్తించి సైనికులు ఎంపిక చేసేవారు. బాంబుదాడి జరగనుంది అని తెల్సినపుడు సైరన్ మ్రోత వినగానే అందరూ నిర్దేశించిన ఇంటికి పరిగెత్తి బేస్మెంట్ లో దాక్కునేవారు. పిల్లలూ పెద్దలూ కూడా భయంతో వణికిపోవడం, పిచ్చిగా మాట్లాడటం, ఏడవటం చేసేవారు. ఇంట్లో అందరినీ పంపించి, మేక్స్ మాత్రం ఎవరికీ కనిపించకుండా ఇంట్లోనే ఉండిపోయాడు. మొదటిసారి అలా దాక్కునప్పుడు లీసెల్ తన భయాన్ని అణచుకోడానికి, మేక్స్ ఎలా ఉన్నాడో అన్న ఆరాటాన్ని అణచుకోడానికి, తను తెచ్చుకున్న పుస్తకాన్ని బయటకు చదవడం మొదలు పెట్టింది. నెమ్మదిగా ఒక్కొక్కరూ తమ భయాన్ని మరిచిపోయి ఆమె చదువుతున్న కథలో లీనమయి శ్రద్ధగా వినసాగారు. దాడి అయిపోయిందని మళ్ళీ సైరన్ మ్రోగే వరకు వాళ్లకు సమయం తెలీలేదు. అప్పటినుంచీ ప్రతీసారీ లీసెల్ చేత పుస్తకం చదివించుకుంటూ ఆందోళన చెందకుండా ఉండటం అందరికీ అలవాటయిపోయింది. అలా అందరికీ లీసెల్ వల్ల స్వాంతన కలుగుతోందని తెలుసుకున్న మేక్స్ ఆమె గురించి చాలా గర్వపడ్డాడు.

అప్పుడప్పుడూ సైనికులు యూదులని గుంపులుగా, మోల్కింగ్ దగ్గరలో ఉన్న కాన్సంట్రేషన్ కేంప్ కి వూరు మధ్యలో నడిపించి తీసుకెళ్ళేవారు. ఒకసారి ఒక ముదుసలి నడవలేక పడిపోవడం చూసిన హేన్స్ అతనికి ఒక రొట్టెముక్క పెట్టాడు. అది చూసిన సైనికులు యూదుడికి సాయం చెయ్యబోయినందుకు అతనిని 'యూదుల సానుభూతిపరుడు' అని క్రూరంగా కొట్టారు. అప్పటి నుంచీ వూరిలో వాళ్ళు కూడా అతనిని ద్రోహిగా చూడసాగారు. అతని మీద అనుమానంతో సైనికులు ఇంటి మీదకి సోదాకు వస్తారేమో అని అనుకున్నారు. తనక్కడ ఉండటం ఇక వారికి క్షేమం కాదని, మేక్స్ ఒకరాత్రి చెప్పకుండా ఇల్లు విడిచి వెళ్ళిపోయాడు. వెళుతూ లీసెల్ కోసం, 'మాటలతో /పదాలతో' ప్రపంచాన్ని జయించిన అమ్మాయి కథని పుస్తకంగా వ్రాసి బహుమతిగా వదిలి వెళ్ళాడు.

రూడీ, లీసెల్ ఇద్దరికీ పదునాలుగేళ్ళు వచ్చాయి. రూడీ స్కూల్లో చదువులోనూ, క్రీడల్లోనూ కూడా ముందుండేవాడు. ఒకసారి పరుగుపందాల్లో మూడు గోల్డ్ మెడల్స్ సంపాదించాడు. ఆ సంగతి తెలిసి నాజీ సైనికులు అతని ఇంటికి వచ్చి, రూడీని సైన్యంలోకి ప్రత్యేక శిక్షణ కోసం పంపమని అడిగితే అతని తల్లిదండ్రులు నిరాకరించారు. ఆకోపంతో రూడీ తండ్రి అలెక్స్ ను సైన్యంలో చేరమని నోటీస్ పంపారు. అదే సమయంలో హేన్స్ ని కూడా సైన్యంలో చేరమని కబురొచ్చింది. ఇద్దరూ యుద్ధానికి వెళ్లిపోవడంతో రెండు కుటుంబాలూ విచారంలో మునిగిపోయాయి. తండ్రిని సైన్యంలోకి తీసుకు పోవడంతో, అతని షాపు మూతపడింది. దానితో కుటుంబానికి ఆధారం లేకుండా పోయింది. లీసెల్ కూడా తండ్రిని విపరీతంగా మిస్ అవసాగింది.

కొన్ని నెలలు గడిచాయి. రోజూ లీసెల్ , రోసా ఇద్దరూ హేన్స్, అలెక్స్ క్షేమంగా తిరిగి రావాలని ప్రార్ధిస్తూ రోజులు గడపసాగారు. చివరికి ఒక యుద్ధంలో గాయపడటం వలన హేన్స్ ని ఇంటికి తిరిగి పంపించారు. అలెక్స్ ఎక్కడున్నాడో కూడా తెలీదు. లీసెల్ కి అస్తమానూ మేక్స్ గుర్తుకు వస్తుండేవాడు. ఎక్కడున్నాడో ఎలా ఉన్నాడో, సైనికులకు దొరికిపోయాడేమో, అతనిని వాళ్ళేం చేసారో అని ఆలోచిస్తూ ఉండేది. తండ్రీ తానూ అతని గురించి మాట్లాడుకుంటూ ఉండేవారు. ఊర్లోంచి యూదులను తీసుకెళ్ళినపుడల్లా రోడ్డు పక్క నుంచుని, వాళ్ళలో మేక్స్ కనిపిస్తాడేమో అని చూసేది. చివరికి ఒక రోజు కనిపించాడు. బ్రతికున్న శవాలలా ఉన్నవారిని తీసుకెళుతుండగా వారిలో కనిపించాడు. మేక్స్ అని అరుస్తూ పరుగెట్టి వెళ్ళి లీసెల్ అతని చెయ్యి పట్టుకుంది. తనని సైనికులు ఒక రెండు నెలల క్రితం పట్టుకున్నారనీ, ఏం చేస్తారో తెలీదనీ చెప్పాడు మేక్స్. తనని వదిలి ఆమెని వెళ్ళిపోమని చెప్పాడు. కానీ లీసెల్ వినకుండా అతనితో

మాట్లాడుతూ నడవసాగింది. అది చూసిన ఒక సైనికుడు ఇద్దరినీ రక్తం కారేలా కొట్టి, మేక్స్ ని ఈడ్చుకు పోయాడు. మేక్స్ వెంట పరిగెట్టబోయిన లీసెల్ ని రూడీ వెనక్కిలాగి తీసుకుపోయాడు.

తరువాత కొన్ని రోజులు లీసెల్ బయటకి రాలేదు. దిగులుగా పడుకునే ఉండేది. ఒకరోజు లీసెల్ మేయర్ ఇంటికి వెళ్ళి ఒక పుస్తకం చదవాలని తీసింది. అందులోని పదాలు చూడగానే ఆమెకు కోపం వచ్చింది. మాటల వల్లే అన్ని అనర్ధాలూనూ అనుకుంది. ఆ మాటలే లేకపోతే హిట్లర్ లేడు, హిట్లర్ మాటలతోనే జనాలని ఆకర్షించి, ప్రజల్లో యూదుల పట్ల ద్వేషం పెంచి ఇందరి కష్టాలకి కారణం అయ్యాడని ఆమెకు అనిపించిది. ఆ కోపంతో ఆ పుస్తకాన్ని చించి పోగులు చేసింది. తరువాత అలా ఇల్సా పుస్తకాన్ని చింపినందుకు ఆమెకు బాధేసింది. ఇల్సాకు 'మీ పుస్తకాలు దొంగతనం చేసినా కూడా మీరు నన్ను ఎంతో స్నేహంగా చూసారు. అయినా కూడా ఈరోజు మీ పుస్తకాన్ని నేను పాడు చేసాను. మాటలంటే ఉన్న కోపంతో వొళ్ళు తెలీకుండా ఆ పని చేసాను. క్షమించండి. నాకు శిక్షగా నేనింకా ఇక్కడికి పుస్తకాలు చదవడానికి ఇక రాను.' అని ఒక ఉత్తరం వ్రాసి పెట్టి వెళ్ళిపోయింది. మూడోరోజున ఇల్సా లీసెల్ ఇంటికి వచ్చి, ఒక డైరీ లాంటి నల్లటి నోట్ పుస్తకాన్ని ఇచ్చి 'నువ్వు ఇక పుస్తకాలు చదవటానికి రాను అన్నావు. పోనీ నువ్వే ఒక పుస్తకం వ్రాస్తావేమో అని అనుకుంటున్నాను. నువ్వు బాగా వ్రాయగలవని నీ ఉత్తరం చూసి తెలిసింది.' అని చెప్పింది.

ఆరోజు రాత్రి అందరూ పోయాక ఆ పుస్తకంతో బేస్మెంట్ లోకి వెళ్ళి కూర్చుని, ఏం వ్రాయాలా అని అలోచించి, తన కథనే వ్రాయడానికి మొదలు పెట్టింది. 'పుస్తకాల దొంగ' అని పేరు పెట్టి, తనూ తమ్ముడూ తల్లితో కలిసి మ్యూనిక్ కి ప్రయాణం కావడం నుండి మొదలుపెట్టి, తను దొంగతనం చేసిన మొట్టమొదటి పుస్తకం గురించి వ్రాయటం మొదలుపెట్టింది. అలా పదిరోజులపాటు ప్రతీ రాత్రి కూర్చుని అప్పటి వరకూ జరిగిన తన కథంతా వ్రాసింది. అది పూర్తయిన తరువాత తిరిగి తను వాసినది తిరిగి చదువుకోడం మొదలుపెట్టింది. ఆ పదిరోజుల్లో చుట్టుపక్కల పూర్ల మీద బాబు దాడులు జరిగాయి. వాళ్ళుండే వీధి కొంచెంలో తప్పించుకుంది. ఆరోజు రెండో సారి దాడి జరిగింది. ఆ విషయం పసిగట్టేసరికి ప్రజలని ఎలర్ట్ చెయ్యడానికి కూడా సమయం లేదు. అందరూ నిద్రలో ఉండగా హిమ్మెల్ స్ట్రీట్ లో బాంబుల వర్షం కురిసింది. లీసెల్ ఒక్కతే బేస్మెంట్లో తను వ్రాసిన పుస్తకం చదువుకుంటూ, దాన్ని చేతుల్లో పట్టుకుని అక్కడే నిద్రపోయింది. తను తప్ప ఏ ఒక్కరూ మిగలలేదు.

కూలిన శిధిలాల్లోంచి శవాలను తీస్తున్న సైనికులకి, ఎక్కడ నుండో మూలుగు వినిపించి చూస్తే శిధిలాల్లో చిక్కుకున్న లీసెల్ కనిపించింది. బయటకు వచ్చిన లీసెల్ కు ఏం జరిగిందో అర్ధంకాలేదు. ఎటు చూసినా కూలిన శిధిలాలు తప్ప ఇంకేమీ కనిపించలేదు. తల్లిదండ్రుల కోసం అరుస్తూ పరుగెడుతున్న ఆమెను సైనికులు సముదాయించబోయారు, కానీ లాభం లేకపోయింది. లీసెల్ కు చుట్టూ సైనికులు బయటకు తీసి వరసగా పడుకోపెట్టిన శవాలు కనిపించాయి. ముందుగా రూడీ ని గుర్తు పట్టి, మీదపడి లేవమని అరుస్తూ ఏడ్చింది. చివరగా రూడీని ముద్దుపెట్టుకుంది. తల్లిదండ్రుల శవాల దగ్గర కూర్చుని వాళ్లతో పిచ్చిగా మాట్లాడింది. కౌగలించుకుని ముద్దు పెట్టుకుంది. వాళ్ళ మీద పడి ఏడుస్తున్న లీసెల్ ను సైనికులు బలవంతంగా లేపి తీసుకెళ్ళి పోలీస్ స్టేషన్ లో అప్పచెప్పారు. ఆ విధ్వంసంలో ఒక అమ్మాయి రక్షించబడింది అని తెల్సి కొంతసేపటికి మేయర్, ఇల్సా, పోలీస్ స్టేషన్ కి వచ్చి ఆమెను తమతో ఇంటికి తీసుకెళ్ళారు.

యుద్ధం ముగిసిన తరువాత రూడీ తండ్రి కూడా తిరిగి వచ్చాడు. అతని కుటుంబం మొత్తం నాశనమయిపోయిన అతనితో కూర్చుని లీసెల్, అతను విచారంగా మాట్లాడినవన్నీ ఓదార్పుగా వినేది. తరువాత అతని టైలరింగ్ షాపులో రోజూ కొంచెం సేపు అతనికి సాయం చేస్తూ గడిపేది. కొన్ని నెలలకు మేక్స్ కూడా ఆమెని వెదుక్కుంటూ వచ్చాడు. మేక్స్ ని చూసిన ఆమె ఎంతో సంతోషించింది. తరువాత ఎన్నో ఏళ్ళ పాటు లీసెల్ సంతోషంగా జీవించింది. చనిపోయే సమయానికి ఆమెకు భర్త, ముగ్గురు పిల్లలు, మనవలూ కూడా ఉన్నారు. ఆమె ఆస్ట్రేలియా లోని సిడ్నీలో స్థిరపడి అక్కడ మరణించింది.

బాంబు దాడి తరువాత సైనికులు లీసెల్ ని పోలీస్ స్టేషన్ కు తీసుకెళ్తుండగా, తన చేతిలో ఉన్న పుస్తకం క్రింద పడింది. దానిని ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. శిధిలాలు శుభ్రం చేస్తూ దాన్ని కూడా చెత్తలో పడేస్తే, అదుగో అప్పుడు మృత్యువు దాన్ని ఎవరూ చూడకుండా దాన్ని తీసుకుని దాచింది. అప్పటి నుండీ ఎన్నో ఏళ్ళపాటు తనతోనే ఉంచుకుని ఎక్కడికెళ్తే అక్కడికి తీసుకెళ్లేది. 'ఇదుగో, నిన్ననే లీసెల్ మరణించింది. ఆమెకు నేను ఇన్నేళ్ళూ భద్రంగా దాచిన ఆ పుస్తకాన్ని చూపిస్తే ఎంతో ఆశ్చర్యపోయింది.' అని మృత్యువు లీసెల్ కథ చెప్పడం పూర్తి చేసింది.

ప్రపంచ యుద్ధాలు, హిట్లర్ , నాజీలు, హాలోకాస్ట్... వీటిని కథాంశాలుగా చాలా పుస్తకాలే వచ్చాయి. అయితే వాటిలో నాకు తెల్సినంతవరకూ నాజీల దుర్మార్గాలు, యూదుల కష్టాలు, అవి మిగిల్చిన చేదు జ్ఞాపకాలు (after math) ముఖ్య అంశాలు. అయితే ఇందులో యూదులతో పాటు, సాధారణ జర్మన్ పౌరుల జీవితాలు కూడా యుద్ధ నీడలో ఎంత నలిగి పోయాయో, కొందరి అధికార దాహానికి సమిధల్లా వీళ్ళేం పోగొట్టుకోవాల్సి వచ్చిందో హృద్యంగా చెప్పారు.

కథ విషయానికి వస్తే అది చాలా సామాన్యమైనదే. అయితే ఈ పుస్తకానికి విశిష్టతని తీసుకొచ్చిన మొదటి మూడు విషయాలు కథనం, కథనం, కథనం. మృత్యువు ప్రధాన పాత్రగా తన చేతే కథ చెప్పడానికి ఎంచుకున్న పద్ధతి కూడా చాలా బావుంది. అయితే

ఇది మొత్తం విషాదంతో నింపేది కాదు. అప్పటికపుడే నవ్విస్తుంది. కొన్నిచోట్ల గుండె మెలిపెడుతుంది. దిగులు పెడుతుంది. కొన్ని సార్లు భయపెడుతుంది. పాత్రల అందమైన మనసులని చూసి పరవశింపచేస్తుంది. సున్నితమయిన హాస్యం, అందమయిన సరళమయిన కవిత్వం లాంటి భాష, మానవత్వంతో నిండిన పాత్రల చిత్రణ మనల్ని విషాదంలో మునిగిపోకుండా కాపాడతాయి. రచయిత సెన్స్ ఆఫ్ హ్యూమర్ కి ఒక ఉదాహరణ ... హిట్లర్ వర్ణన.

There was once a strange, small man. He decided three important details about his life:

1. He would part his hair from the opposite side to everyone else.

2. He would make himself a small, strange mustache.

3. He would one day rule the world.

...Yes, the Fuhrer decided that he would rule the world with words.

ప్రతీ చాప్టర్ ముందూ, మధ్యమధ్యలోనూ కథలో జరగబోయే విషయాలు క్లుప్తంగా చెప్పేసినా కూడా, ఎక్కడా ఆసక్తి పోకుండా చదివిస్తుంది. ఉదాహరణకి రూడీ గురించి చెప్తున్న మొదటిసారే, 'లీసెల్ ని ముద్దు పెట్టమని అడిగినా, బ్రతికుండగా ఆమె చేత ముద్దు పెట్టించుకోలేకపోయాడు' అని చెప్పిస్తారు మృత్యువు చేత. అలాగే హేన్స్ గురించి చెపుతూ 'రెండు సార్లు నాకు ఎదురు పడి కూడా తప్పించుకున్నాడు, కానీ ఆ రోజు హిమ్మెల్ స్ట్రీట్ లో మాత్రం నాతో రాక తప్పలేదు' అని కథ మొదట్లోనే చెప్పేసినా, చివరి వరకూ ఎక్కడా తెలిసిన విషయమే కదా అనిపించదు. చాలా చోట్ల జర్మన్ పదాలు , వాక్యాలు వాడినా, వెంటనే వాటి అర్ధం ఇంగ్లీష్ లో కూడా ఇవ్వడంతో పెద్దగా కష్టం అనిపించదు.

కథలో ఎన్నో పాత్రలు, నెమ్మది నెమ్మదిగా మనసులో స్థానం ఆక్రమించుకుంటాయి. చాలా కాలం గుర్తుండిపోయేవి. ఒక్కోపాత్రనీ మలచిన తీరు రచయిత నైపుణ్యానికి నిదర్శనం.

– జబ్బుపడిన మేక్స్ మెలకువలోకొచ్చిన సంగతి స్కూల్లో ఉన్న కూతురికి చెప్పాలని, ఏదో వంక పెట్టి తిట్టడానికి వెళ్ళి, రహస్యంగా ఆ విషయం చెప్పిన రోసా వెంటనే మనకీ రోసా కి హగ్ ఇచ్చి 'లవ్ యు' అని చెప్పాలనిపిస్తుంది) -- తమకే రెండు పూటల తిండికి అతి కష్టం గా ఉన్నా ఒక మాట కూడా అనకుండా మేక్స్ ని ఆదరించిన రోసా -- భర్త యుద్ధానికి వెళ్ళినపుడు అతని ఎకార్డియన్ ని కౌగలించుకుని కూర్చునే రోసా ...

– తను ఎంతో పొదుపుగా దాచుకుని అపురూపంగా తాగే సిగరెట్లు మార్పిడి చేసి, కూతురికి పుట్టినరోజు బహుమతిగా పుస్తకాలు కొనిచ్చిన హేన్స్ -- తనకి తినడానికి లేకపోయినా పేదలకి కప్పు టీ తీసుకుని, కిటికీలకు నల్ల రంగేసిన హేన్స్ (బాంబు దాడులప్పుడు టార్గెట్ గా వెలుతురు కనపడకుండా) -- ప్రాణాలకి ప్రమాదం అని తెల్సినా స్నేహితుడికి ఇచ్చిన మాట కోసం మేక్స్ కి ఆశ్రయం ఇచ్చిన రోసా, హేన్స్

– కొడుకు యుద్ధంలో గాయపడి మంచులో చిక్కుకుని చనిపోయాడని, చలిలో కూడా కిటికీ తెరచి పెట్టుకుని మంచు గాలులతో తనను తాను శిక్షించుకునే ఇల్సా

– కావాలని హిట్లర్ పుట్టిన తేదీ తప్పుగా చెప్పి, యూత్ కేంప్ లీడర్ చేత పనిష్మెంట్ అనుభవించే కొంటె రూడీ – స్నేహం కోసం ఏం చెయ్యడానికైనా సిద్ధపడిన రూడీ

– లీసెల్ కి బహుమతి గా ఇవ్వడానికేమీ లేక, అచ్చు పుస్తకానికి తెల్లరంగేసి వాటి మీద కథ రాసి ఇచ్చిన మేక్స్ – తనకి ఆశ్రయం ఇచ్చిన వాళ్ళకి కష్టం రాకూడదని తను ప్రమాదం లోకి వెళ్ళిన మేక్స్

-- మేక్స్ ని రహస్యంగా దాచిన స్నేహితుడు

ఇంతమంది విలక్షణమయిన వ్యక్తుల మధ్య లీసెల్ అసలైన కుటుంబపు విలువలూ, మానవత్వం, ప్రేమా, స్నేహం అనేవాటికి అర్థం తెల్సుకుంది. విశిష్టమయిన తండ్రి నీడలో జీవన సౌందర్యాన్ని అర్థం చేసుకుంది.

రచయితకి మాటల మీద మంచి పట్టుంది. మృత్యువు స్వగతంగా చెప్పుకునే మాటలు చదివ తీరాల్సినవి. కొన్ని వాక్యాలు ఆపి మళ్ళీ మళ్ళీ చదివిస్తాయి. గీతలో వాసుదేవుడు 'కర్త, కర్మ క్రియ అన్నీ నేనే. నువ్వు కేవలం నిమిత్తమాత్రుడివి.' అని చెప్పినట్టు 'నేను విధ్వంసాన్ని కాదు, అపకారిని కాదు. నేను కేవలం ఫలితాన్ని మాత్రమే' అని మొరపెట్టుకుంటుంది మృత్యువు. తన పని చెయ్యడానికి కష్టమయినపుడు, ముఖ్యంగా చిన్నపిల్లలను తీసుకు వెళ్ళాల్సి వచ్చినపుడు తనకెంతో బాధ కలుగుతుందనీ, అపుడు తనకా పనెందుకు అప్పచెప్పావు అని దేవుడ్ని అడుగుతాననీ అంటుంది. హిమ్మెల్ స్ట్రీట్ మీద బాంబు దాడి గురించి చెపుతూ, హిమ్మెల్ (స్వర్గం) అని పేరుపెట్టుకుని దాన్నే ఎవరన్నా నాశనం చేసుకుంటారా అని వాపోతుంది. మృత్యువుతో చెప్పించిన కొన్ని వాక్యాలు...

"I do not carry a sickle or a scythe. I only wear a hooded black robe when it's cold. And I don't have those skull-like facial features you seem to enjoy pinning on me from a distance. You want to know what I truly look like? I'll help you out. Find yourself a mirror while I continue."

"Please believe me when I tell you that I picked up each soul that day as if it were newly born. I even kissed a few weary, poisoned cheeks. I listened to their last, gasping cries, their vanishing words. I watched their love visions and freed them from their fear."

"I guess humans like to watch a little destruction. Sand castles, houses of cards, that's where they begin. Their great skill is their capacity to escalate."

"నువ్వు నాతో రావాల్సిన సమయం వచ్చినపుడు భయపడకు. నిన్ను పసిపాపలా నా చేతుల్లో ఎత్తుకుని, పువ్వును స్పృశించినంత మృదువుగా హృదయానికి హత్తుకుని నాతో తీసుకు వెళతాను." (It suffices to say that at some point in time, I will be standing over you, as genially as possible. Your soul will be in my arms. A color will be perched on my shoulder. I will carry you gently away.) అని భరోసా ఇస్తుంటే, రవీంద్రుడు గీతాంజలిలో అన్నట్టు, ఆ సమయం వస్తే పూర్ణ జీవిత కలశంతో స్వాగతం చెప్పాలని అన్పించదూ!!!

'కథ తెలిసిపోయినా కథనం కోసం పుస్తకాలు చదవాలి' అనే నా నమ్మకాన్ని బలపరుచుకోడానికీ, నా వాదనని నిరూపించుకోడానికీ ఒకే ఒక్క ఆయుధాన్ని ఎంచుకోమంటే, నాకీ ఒక్క పుస్తకం చాలు. ముందు సినిమా చూసి తరువాత పుస్తకం చదివినా ఒక్క వాక్యాన్ని కూడా వదలకుండా, కొన్ని భాగాలను పదే పదే చదివించింది ఈ పుస్తకం. దానికి ఒకే ఒక్క కారణం కథనం.

రచయిత తన తల్లిదండ్రులు చెప్పిన అనుభవాలు పుస్తకంగా వ్రాయాలనుకుని, ఓ వంద పేజీల్లో వ్రాద్దామనుకుంటే ఐదొందల పేజీలు దాటిందట. కథని అమ్మాయి చెప్పినట్టు ప్రథమపురుష లోనో, రచయిత చెప్పినట్టు తృతీయ పురుష లోనో చెప్పకుండా, మృత్యువు చేత చెప్పించాలని ఎందుకనిపించిందీ అని అడిగిన దానికి రచయిత సమాధానం 'What if death is afriad of humans? What if death is haunted by humans?' అన్న ఆలోచన దానికి కారణం అన్నారు. హేన్స్ పాత్రకు ప్రేరణ అతని ఇద్దరు తాతల కలయిక. ఇందులో జరిగిన సంఘటనలన్నీ మార్కస్ అమ్మా , నాన్నల అనుభవాలూ, అతని నాన్నమ్మకు జరిగిన అనుభవాలూ అని చెప్పారు.

లీసెల్ ఎవరిని పెళ్లి చేసుకుంది అనేది పుస్తకం చదివిన చాలామందికి వచ్చిన అనుమానం. చివర్లో మేక్స్ వచ్చి కలవడంతో, ఇద్దరూ పెళ్లి చేసుకున్నారేమో అని కొంతమంది అనుకున్నారు. అయితే 'లేదు, వాళ్ళిద్దరూ మంచి ఫ్రెండ్స్ గా మాత్రమే' అని రచయిత ఓ ఇంటర్వ్యూలో చెప్పారు. అందుకేనేమో సినిమాలో మేక్స్ లీసెల్ జీవితాంతం మంచి స్నేహితులుగా ఉన్నారు అని విపులంగా చెప్పించారు.

ఈ పుస్తకం 2005 లో విడుదలయ్యి, దాదాపు 40 భాషల్లో అనువదించబడింది. అంతర్జాతీయంగా ఎన్నో అవార్డులు గెలుచుకోడమే కాకుండా, దాదాపు ఎనిమిదేళ్ళకు పైగా న్యూయార్క్ బెస్ట్ సెల్లర్స్ లిస్ట్ లో చోటు చేసుకుంది. యూకే, స్పెయిన్, ఇజ్రాయిల్, బ్రెజిల్ మొదలైన దేశాల్లో బెస్ట్ బుక్స్ లిస్టులో మొదటి ఐదు స్థానాల్లో చోటు చేసుకుంది. యంగ్ అడల్ట్ విభాగంలో పేర్కొన్నా పెద్దల్ని కూడా సమ్మోహితుల్ని చేసే పుస్తకం.

ఈపుస్తకం అదే పేరుతో నవంబర్ 2013 లో సినిమాగా విడుదలయ్యింది. పుస్తకానికి దీటుగా చిత్రీకరించిన అతి కొన్ని సినిమాల్లో ఇది ఒకటి. నటులందరూ కూడా, వీరు తప్ప వేరే ఇంకెవరూ నప్పరు అనేంత చక్కగా, సహజంగా ఉన్నారు.

రచయిత పరిచయం: Markaus Zusak ఆస్ట్రేలియా నివాసి. తల్లి జర్మన్, తండ్రి ఆస్ట్రియన్. పుస్తకాలు చదవటం, సినిమాలు చూడటం ఆయనకు బాగా ఇష్టమైన పనులు. The Book Thief, I am the Messenger ఆయన వ్రాసిన

వాటిలో బాగా పేరు పొందిన పుస్తకాలు.ఇవి కాకుండా ఇంకో మూడు పుస్తకాలను కూడా వ్రాసారు. ఆయన యంగ్-అడల్ట్ సాహిత్యం విభాగంలో అనేక అవార్డ్స్ పొందారు.

రచయితతో పుస్తకం గురించి ఒక ఇంటర్వ్యూ:

http://motherdaughterbookclub.com/**2010/02/**interview-with-markus-zusak-author-of-the-book-thief-and-i-am-the-messenger/

(Picture source: Internet)

(రచయిత్రి బ్లాగు http://padamatikoyila.blogspot.com/)

(వచ్చే నెల మరో మంచిపుస్తకంతో కలుసుకుందాం)

COMMENTS